

Melchiora Wańkowicza

Dzielnice: Ursynów

Osiedla: Kabaty

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy:

Opis

Melchior Wańkowicz (1892-1974) - jeden z najwybitniejszych polskich prozaików, publicystów i reporterów. Pochodził z białoruskich Kałużyc; kształcił się w Krakowie, studiując w miejscowej Szkole Nauk Politycznych a także prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim. Już wówczas miał za sobą pierwsze doświadczenia literackie, redagując w latach 1909-1911 konspiracyjne pismo Wici, na łamach którego opublikował swoje pierwsze teksty. Podczas I wojny światowej walczył w szeregach Wojska Polskiego, był podoficerem Związku Strzeleckiego. Swój ówczesny szlak bojowy zakończył udziałem w wojnie polsko bolszewickiej 1920 roku. Po przejściu do cywila osiadł w stolicy i zamieszkał w czynszowej kamienicy przy ul. Elektorальной, znajdującej się nieopodal koszarów straży ogniowej. Związał się z warszawską prasą, szczególnie „Kurierem Porannym, dla którego pisywał regularne reportaże (m.in. ze swojej podróży do Meksyku w latach 1926-1927). Jego drugą wielką pasją były książki, dlatego też założył i został kierownikiem literackim Towarzystwa Wydawniczego Rój. Później objął stanowisko naczelnika Wydziału Prasowego i Widowiskowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Jeszcze przed wybuchem II wojny światowej wraz z żoną przeprowadził się do swojego ulubionego żoliborskiego Domeczku;. Po wkroczeniu wojsk niemieckich do Polski przedostał się do Rumunii a później przeszedł prawie cały szlak wojenny polskiego żołnierza-tułacza Bliski Wschód, Włochy (walczył o Monte Cassino, co opisał w jednej ze swoich książek), Francję, Niemcy, Wielką Brytanie. Podczas Powstania Warszawskiego zginęła jedna z jego córek Krystyna, będąca łączniczką Parasola;. Nie mogąc pogodzić się z panującym po wyzwoleniu w kraju ustrojem wyjechał do USA, skąd powrócił do Warszawy dopiero w 1958 roku. Zamieszkał wówczas w domu u zbiegu ulic Rakowieckiej i Puławskiej (opisał to w Naszej kamienicy rozdziale książki Tędy i owędy). Zawsze jednak marzył o swoim ukochanym „Domeczku” i na kilka lat przed śmiercią odbudował go – jednak nie na Żoliborzu a na Mokotowie, przy ul. Studenckiej. Jego najsłynniejszymi dziełami są niewątpliwie „Szczęsne lata” i „Ziele na kraterze” czy „Na tropach Smętka. Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarzu Powązkowski, kw. 186, rz. III, miejsce 4/5. Wraz z nim spoczywa jego żona, Zofia z Małagowskich (1890-1969), działaczka społeczna, szczególnie związana z Polskim Czerwonym

Krzyżem.

Upamiętnienia:

ul. Nowy Świat 58 - frontowa ściana budynku, w którym mieściła się Wyższa Szkoła Dziennikarstwa jego imienia - tablica pamiątkowa, zaprojektowana przez Marka Moderau (odsłonięcie - rok 2000).

ul. Puławska 10 (od strony ul. Rakowieckiej) - dom, w którym mieszkał - tablica pamiątkowa (odsłonięcie - 2 X 1995).

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1981.03.20
